

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału, decyzji Komisji C(2011) 275 wersja ostateczna z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 7/2010 („KStG, Sanierungsklausel”);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi eden zarzut.

Twierdzi, że doszło do naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE. Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że przepis § 8c ust. 1a KStG (tzw. klauzula restrukturyzacji) nie jest selektywny, a mianowicie:

- tzw. klauzula restrukturyzacji nie jest selektywna *prima facie*, ponieważ nie wprowadza ona odstępstwa od obowiązującego systemu odniesienia i jest ona środkiem ogólnym, z którego może skorzystać każde przedsiębiorstwo na terytorium tego państwa członkowskiego;
- tzw. klauzula restrukturyzacji jest także uzasadniona charakterem i wewnętrzną strukturą systemu podatkowego. Klauzula ta jest uzasadniona, po pierwsze, zasadą opodatkowania z uwzględnieniem zdolności płatniczej, po drugie, zwalczaniem nadużyć, a mianowicie przeciwdziałaniem sytuacjom, w których dochodzi do nadużyć, a po trzecie, obiektywnymi różnicami między szkodliwym nabyciem udziałów a nabyciem udziałów w celu restrukturyzacji.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 9 lutego 2016 r. w sprawie T-639/14, Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)/Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 kwietnia 2016 r. przez Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)

(Sprawa C-228/16 P)

(2016/C 211/50)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (przedstawiciele: adwokaci Efthymios Bourtzalas, Anargiros Oikonomou, Efstathia Salaka, Charalampos Synodinos, Charisios Tagaras, Denis Waelbroeck)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia,
- odesłanie przez Trybunał sprawy do Sądu, aby orzekł w przedmiocie żądań wnoszącej odwołanie dotyczących stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu z dnia 12 czerwca 2014 r.,
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania poniesionymi, czyli kosztami poniesionymi zarówno w pierwszej instancji jak i dotyczącymi niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony akt jest obciążony istotnymi naruszeniami prawa i należy stwierdzić jego nieważność z następujących powodów:

- 1) oczywiste naruszenie prawa i brak uzasadnienia, co się tyczy oceny, że sprawa T-639/14 stała się bezprzedmiotowa, w zakresie, w jakim ocena ta jest oparta na domniemanym „zastąpieniu” zaskarżonego aktu przez akt Komisji z dnia 25 marca 2015 r.;

- 2) naruszenie zasad dobrej administracji, pewności prawa i skutecznej ochrony sądowej poprzez przyjęcie, że zaskarżony akt został zastąpiony przez akt z dnia 25 marca 2015 r.;
 - 3) oczywiste naruszenie prawa, co się tyczy wykładni i zastosowania zasady legalności aktów organów Unii europejskiej;
 - 4) zniekształcenie okoliczności faktycznych i naruszenie prawa do bycia wysłuchanym poprzez stwierdzenie, że uzasadnienie zaskarżonego aktu „nie odnosi się wcale do państwowego charakteru ewentualnej pomocy w formie wyroku arbitrażowego”, i oczywisty błąd w ocenie przy uznaniu, że naruszenia prawa w zaskarżonym akcie, na które powołuje się DEL, „niewątpliwie będą przedmiotem oceny w [...] sprawie T-352/15”;
 - 5) przeinaczenie argumentacji DEL w odniesieniu do kryteriów, na podstawie których powinna zostać podjęta decyzja o umorzeniu bądź o nieumorzeniu postępowania w niniejszej sprawie, co się tyczy skargi do Komisji z 2012 r., oraz oczywistego naruszenia prawa, co się tyczy oceny, że skarga do Komisji z 2012 r. została oddalona „w sposób dorozumiany” aktem Komisja z dnia 25 marca 2015 r.; a także
 - 6) naruszenie prawa i oczywisty błąd w ocenie przy orzeczeniu, że każda ze stron pokrywa własne koszty.
-